

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 298. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm9491/facsimile.pdf (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

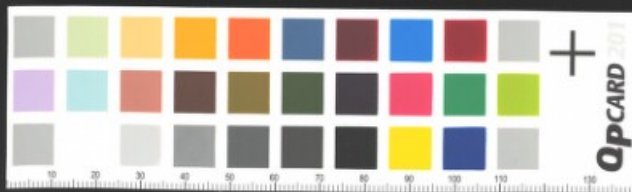
[Læs CC0-erklæringen](#)

for at betragte det underlige Døds-Øjeblik. Men, hvad seer! Heren, i Hammen af det store Sødys, lod nu lige paa Kongen, og jog Hornet saa hardt ind i hans ene Side, at han fik Bauesaar, og døde, som man jo maa sige, paa en hans Kongelige Høiherd, hoist, uverdige Raade. Den eneste Glæde hans Tjenere end kunde have, var den at hævne hans Død, og da det lykkedes dem med Kastespyd at sælde de Banskabninger, kom hele Kogleriet for en Dag, thi Eigene laae der, som Menneske-Kroppe, men med Dyre-Hoveder!

Et saadant Endeligt fik da den over hele Verden hoilig berømte Kong Frode, men skaret op og balsameret giemdes end i treende Aar hans Liig af Dannemarks Hovdinge, som ogsaa ønskede at følge hans Død for udenlandske Folk, af Frygt for, at, blev den bekendt, vilde slud de undertryngne Lande falde fra. Saaledes stude da, efter deres Mening, Skyggen af Frode forsvare de Erobringer han fordem selv havde gjort i levende Live, og de Undertryngne, af Verbodighed for ham, fremdeles udrede den aarlige Skat.

Saa ferdes da det affjælede Legeme omkring, ei som et Liig paa Baar, men i en Kongelig Bærestol, som en afmægtig Olding, hvis Tjenere maatte komme hans Skrobhelighed til Hjælp, og det maa man vel kalde kongelig Stort, end efter Døden at behandles saa hæderligt af sine Venner!

Endelig, der Liget dog tilsidst gik i Forraadueise, og Oplosningen kunde ei længer forsinkes, da stædte man de Kongelige Levninger til Jorde ved Bære-Brø i Sjælland, under den Forsikkring, at her, i Hjertet af sit Rige, havde Frode saa inderlig ønsket, naar han døde, at hvile sine Been!

Død var nu Frode, og død havde Nygtet loiet Fridlev, som opfo-
stredes i Rusland, og da det nu saaledes hændes, som Frode fattedes en
retmæssig Arving, og Kronen nødvendig maatte vige fra den gamle Konge-
Stamme, saa skionede Dannemænd ei rettere, end at Den maatte være
Spiret værdigt, som, til Frodes Herliggjørelse, prydede hans friske Grav-
høi med det bedste Mindes-Mærke; og overantvordede til Efter-Slægten i
et prægtigt Efter-Mæle den hedenfarne Konges Jhukommelse! Genrevet af
saa glimrende en Udfigt, stræbde Hjarne, en udmerket Dane-Skjald, at
reise den herlige Udføde i Sang et værdigt Mindes-Mærke, og gjorde, paa
sin eensfaldige, ulærde Viis, et Kiim, hvoraf Meningen, udtrykt i et
fire Liniers Omkvæd, var kortelig denne:

Heel længe den Døde man førde om Land,
Hvis Liv var al Danmark's Glæde,
En Gravstov nu dækker den giæveste Mand,
Som havde paa Konge-Stol Sæde!
Ja, Dannemænd ønsked med Hjertens Attraa
Udødelighed for den Gode,
Nu hvælvet sig aaben den Himmel saa blaa,
Og blid over Støvet af Frode!

Med Danmark's Krone fik Skjalben sit Kvad betalt, og for Frodes
Eftermæle bortskændedes hans Rige: et større Stykke, end man sludde
troe, lod sig opvæie med nogle saa sammenføjede Linier. Det maa man
sige, var at faae et sligt Klenodie for Rover-Kiøb, og med et ringe Kiim
blev her en Brage-Løn forhvervet, som vidt overgik hvad man har hort
om Beviserne endog paa Keiserlig Kundhed; thi selv den forgubede Julius
Cæsar lod det være Rok, at lønne sine mange og store Bedrifter's Tolk og

(38²)

